

at ogsaa det høje Landsting vil tage velvilligt paa Lovforslaget, saa det inden alt for længe vil kunne ophøjes til Lov.

Lovforslaget indeholder kun en enkelt Paragraf, der siger, at man for Aaret 1927—28 kan fravige de Bestemmelser, som findes i § 4 i en Lov af 12. Marts 1923. Denne Lov af 1923 er jo et ret betydningsfuldt Led i hele den Forsvarsordning, som vi fik vedtaget i 1922. Allerede i 1922 havde vi i øvrigt vedtaget en Lov af lignende Indhold som den, der blev vedtaget i 1923, hvilken Lov, som sagt, maa betragtes som et ret betydningsfuldt Led i hele Forsvarsordningen, idet den indeholder Bestemmelse om, at der i en 10-aarig Periode aarligt kan anvendes et bestemt Beløb, gennemsnitlig ca. 3 Mill. Kr., til Indkøb af Materiel til de forskellige Vaaben indenfor Hæren; disse Anskaffelser maa jo betragtes som en nødvendig Betingelse for, at det overhovedet kan siges, at den Ordning, vi har, er forsvarlig med Hensyn til Udstyret. Det var altsaa i en 10-aarig Periode, der aarlig skulde anvendes gennemsnitligt ca. 3 Mill. Kr.; i dette Øjeblik er ca. en Trediedel af Beløbet anvendt til Indkøb af forskelligt Materiel, og det er naturligvis noget af det mest nødvendige, man har indkøbt først. Derfor har jeg ment, hvilket er Aarsagen til Fremsettelsen af dette Lovforslag, at vi for Aaret 1927—28 kan nedsætte Bevillingen af de 3 Mill. Kr. til 1 Mill. Kr. Det er naturligvis ikke uden Betænkelighed jeg foreslaar det, men i Betragtning af de Anskaffelser, der allerede har fundet Sted, tror jeg, at det kan anses for forsvarligt.

Det følger af hele den Nedsæringsplan, som den nuværende Regering gaar frem efter, at man ikke kunde passere forbi Krigs- og Marineministeriets Budgetter uden ogsaa der at søge om muligt at reducere Udgifterne. Men naturligvis maatte vi under vore Overvejelser have i Erindring, at vi i 1922, altsaa for kun faa Aar tilbage, fik en Revision af hele vort Forsvarsvæsen, der, hvad Udgifterne angaar, medførte en ret betydelig Reduktion, og derfor kunde man ikke for de militære Budgetters Vedkommende anvende akkurat den samme Procent med Hensyn til Nedsærning af Udgifterne som for andre Institutioners Vedkommende.

Men vi var, som sagt, af den Anskuelse indenfor Regeringen og indenfor Venstrepartiet her paa Rigsdagen, at vi, ogsaa hvad de militære Budgetter angaar, efter forudgaaende Undersøgelser maatte sørge for, at Udgifterne kom saa langt ned som overhovedet muligt.

Jeg skal naturligvis ikke udførligt dvæle ved den Ordning, vi fik i 1922. Enhver, der interesserer sig for Spørgsmaalet, kan jo undersøge de forskellige Statsregnskaber for den sidste 5-aarige Periode, og lægger man Mærke til Krigs- og Marineministeriets Budgetter, vil man se, at der netop efter 1922, da den nye Ordning traadte i Kraft, har været en meget betydelig Nedgang i de militære Udgifter, ganske naturligt af den Grund, at Rammerne blev ret betydeligt indskrænket. Jeg behøver i den Henseende kun at bringe i Erindring to bestemte Ting. For det første, at da man gik over til Ordningen af 1922, gik fra en gammel til en ny Ordning, medførte det, at man halverede Antallet af Liniebefalingsmænd og i meget betydelig Udstrækning gik over til Reservebefalingsmænd indenfor Hæren. Det gjorde man selvfølgelig ikke blot, fordi man mente, det var forsvarligt, men tillige og ikke mindst af økonomiske Grunde, og økonomisk betød det jo noget ret betydningsfuldt, da disse Reservebefalingsmænd naturligvis er meget billigere for Staten at have end Liniebefalingsmænd. Der er ingen Tvivl om, at hvis man i en civil Institution havde halveret Antallet af Tjenestemænd, vilde der have lydt et Rammaskrig, ikke mindst fra Oppositionspartierne, Socialdemokratiet og det radikale Venstre, men det var faktisk en saadan Halvering, der skete her. Med Hensyn til Tjenestedagenes Antal — her har man ogsaa en Maalestok for, hvad der skete, da man gik over til den nye Ordning i 1922 — blev de nedsat med ca. 33 pCt. Det er temmelig sikkert ikke nødvendigt at gaa mere i Detailler for at vise, at det var betydelige Reduktioner, der fandt Sted, da man gik fra Ordningen af 1909 til Ordningen af 1922.

Som sagt, som et Led i hele Regeringens Nedsæringsplan maatte vi ogsaa paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter have en Reduktion af Udgifterne, der bragte dem saa meget ned, som det overhovedet